waimuga tütarlapsed kui Els peawad salakunsti oskama, ridade wahelt enam lugeda, kui ridade sees seisab, se on: kirjutaja mõtteid omal wiisil wenitada ja laiendada, kunni kõik nõnda näitab, kuda nemad soowiwad. Els andis Hansu kirja mulle lugeda, sest et seal midagi saladust sees ei olnud. Hans kirjutas, kuda ülemate poolt neile enne jõulut luba oli antud neljaks nädalaks koju minna, kelle omaksed Peterburist wäga kaugel ei ela, ja ütles siis pikemalt: „Kui mõned minu seltsimeestest luba läksid paluma ja neile pilletid kätte anti, tõusis kaa mul igatsus teid jõulu pühil waatama tulla; aga pikemalt asja läbi mõeldes arwasin paremaks igatsemist waigistada ja seie jääda, kui tundsin, et teeleminemise mõtte juba südame rahutumaks tegi, mis kui sile merepind waiksemat tuuleõhku ei näi kannatama, waid kohe krookisele tõmbab. Paremine tahan teid, kui seie saadik igapääw mõttes waatamas käia ja endist õnnelikuma aega meeletuletada, kus meie weel üheskoos elasime. Kinni kaswanud haawadel on õrn nahk, kunni aeg armikohad parandab.“ Wiimaks küsis ta: kudas Elsel elupääwad käidaneda, kas ikka weel tema wastatõrkumine pakutud hea eest tütarlast pahandada, ehk kas meel nii kaugelt lahkemaks läinud, et ükskord andeks andmist tohiks loota? Nende küsimiste peale pidi Els oma käega wastust andma, muido wõida Hans pahaks panna. Kui mittu paberi lehte ta enne raskas, kui kiri tahtmist mööda korrale läks, seda ei tea ma tõtelikult ütelda; aga nii palju olen ma kuulnud, et Hans kirja lugedes rõõmu päraft oli hüpanud.

Tema südames oli palju soem kewade kui Peeterburi ilmades, mis weel õige wilud näitasid. Rüüd kus paks jää korra lõhutud oli, hakkas kirjade käimine Else ja Hansu wahel liikuma, aga mina ei tohi tütarlapse kirjadest mitte ainukest Kalendri lugeja kätte anda. Mõttelge ise, mis Els saaks ütlema, kui tema arglikust kirjast tükike trüki pandaks? Ma kardan, tema ei wõttaks eluilmas enam sulge oma näpude wahele, mis meie Hansu päraft peaksime kahetsema, kes tema kirjatähtedest, kui mesilane õilmetest, maguśat met imes.

Meie päiwil, kus aur ja wälk oma wäega maailma wana kere kipuwad lõhki ajama, peab kül kaa naisterahwast leitama, kes — nõõlast ja sukawardast lahkudes — orjawitsalisel raamatukirjutamise teel õnne lähäwad katsuma — siiski, kui ma ükskord oma poega kosju peaksin läkitama, tahaksin ma temale nii kaua lauda, kunni ta märkama hakkab:

„Talla maha kirjaneitsid,
Pabernirgid, peenikesed!
Talla maha suleneitsid,
Pikalhiuksil tindi pügab!
Kost noore nõõlaneitsi,
Sukawarda weeretaja,
Leemekulbi liigutaja!“

Mööda minnes tahame nelipühi kolmandamal pääwal pulmaperesse Tammele natuke sisse minna, ehk meid kül sinna ei palutud, aga üks wana tutaw lähäb mõne korra kaa palumata pidude tuppa, kust teda wälja ei wisata. Seal oli lusti ja ilu palju rohkem